

12/11/1979

El llenguatge

Coincidir

Actualment és molt corrent d'usar el verb coincidir significat «estar d'acord». El diccionari Fabra —així com tampoc la Gran Enciclopèdia Catalana— no sembla admetre aquest ús i com a sentit figurat del verb (fcoincidir es limita a indicar els exemples Els nostres parers coincideixen (són iguals) i La vostra explicació no coincideix exactament amb la seva, el primer dels quals, certament, pertany al camp semàntic de l'acord o la identitat de parers. Però és clar que no és igual dir que Dos parers coincideixen i que Dues persones coincideixen en una mateixa idea o opinió. Amb tot, ens inclinàrem decididament per admetre l'ús del verb coincidir amb aquest significat —«estar d'acord»—, considerant que es tracta d'una extensió lògica del seu sentit propi. D'altra banda, comprovem que la sinonímia entre coincidir i estar d'acord ja ha estat recollida per alguns diccionaris de sinònims. No podem pas, és clar, invocar com a suport del que hem dit aquell de què som autors, però sí que podem adduir l'autoritat del que és degut a un lingüista tan competent i rigorós com Manuel Franquesa.

Es, en canvi, fora de dubte, el tractament sintàctic que hauria de rebre el verb coincidir si li admettem el significat de què és qüestió. Si les persones que coincideixen, en lloc de formar un subjecte del plural, en una frase com Nosaltres dos sempre coincidim es desglossen en un subjecte i un complement, aquest complement és de companyia i s'ha d'introduir per la preposició amb: Jo sempre coincideixo amb tu. Però si el complement designa el punt de coincidència de dues o més persones, és a dir, el parer comú a totes elles, s'ha de considerar un complement d'objecte, anàleg, per exemple, al del verb consistir, i s'ha d'introduir, per tant, per la preposició en: Tots van coincidir en la necessitat de fer-ho. I, naturalment, idènticament al tractament que tenen els altres verbs de la mateixa natura, si aquest complement és representat per un infinitiu, ha de regir aleshores la preposició a i, encara, si es una oració completiva, cal prescindir de la preposició: Coincideixen a considerar—o culpable i Coincideixen que (no «en que») sacosten tantes dificultats.

Albert Jané